

люлѣе въ тия звукове и ангели пѣятъ навънъ. Срещу голѣмитѣ праздници всѣкога ни ушиваха по нѣщо ново. И каточе и сега азъ чувствувамъ особения дѣхъ на нова басма, който чувствувахъ тогава, когато ми обличаха великденската премѣна. Всичко, всичко си спомнямъ най-ясно! Азъ имахъ и други братъ, по-малкъ, но по-едъръ и по-своенравенъ отъ мене. Такова капризно дете бѣше — сѣрдѣше се и плачеше за нищо и никакво. Пъкъ единъ ужасенъ басъ имаше, нетърпимо и страшно бѣше да го слушашъ. Той бѣше се разплакалъ и тогава. Виждамъ ясно погледа на майка си, тоя незабравимъ погледъ, въ който имаше не укоръ и не заплашване, а нѣкаква кротка и тиха скръбъ. „Мълчи, — говорѣше му тя, — мълчи, синко; на такъвъ день и птичкитѣ се радватъ, а ти плачешъ“. Вѣрвай ми, всѣка нейна дума за мене бѣше несъмнена истина. Струваше ми се, че виждахъ червената зора на небето, чернитѣ клони на овошкитѣ и въ тѣхъ птичкитѣ, които се събуждатъ, цвѣрчатъ и се радватъ, защото е Великдень. „Мълчи, — продължаваше майка ми — ще идемъ на черква. Ще възкрѣсне Исусъ Христосъ. Той е погребанъ сега въ камененъ гробъ, затворенъ и заключенъ. Пазятъ го войници. Но ще възкрѣсне“. — „Какъ ще възкрѣсне?“ — питаше недовѣрчиво и строго братъ ми. Той неусѣтно бѣше се умирилъ и съ още начумеренъ по-